

Η Συμμαθήτρια

(ΟΣ) ... Εμείς εδώ ήμασταν πολλά παιδιά που πηγαίναμε σχολείο κι είχαμε μόνο αυτό το δωμάτιο, ένα τραπέζι εδώ με τέσσερα πόδια, μαζευόμασταν όλα τα παιδιά μαζί και διαβάζαμε, γιατί εσύ είχες το ένα βιβλίο, εγώ το άλλο, ο άλλος το άλλο, και βοηθιόμασταν! Και... όταν ήρθε, λοιπόν, αυτή, ήρθε μια μέρα «Να έρθω...» λέει «...κι εγώ στο σπίτι σας;» «Έλα!» της λέω. Είχε έναν ξάδερφο που κούτσαινε και ήταν φοιτητής της Ιατρικής. Αυτός, περνώντας, βλέπει εδώ μέσα που ήτανε και τη φωνάζει την ξαδέρφη και της λέει «Εδώ δεν θα ξανάρθεις! Αυτό το σπίτι είναι μπουρδέλο!» Βγαίνει, λοιπόν, ο Βαγγέλης, ο Τσατάνης, τη Ρούλη την ξέρεις εδώ στην...

(ΝΣ) Ναι!

(ΟΣ) ... ο αδελφός της ο μεγάλος, τον αρπάζει από 'δω, απ' το λαιμό και του λέει «Αυτό το σπίτι είναι εκκλησία! Πάρε την ξαδέρφη σου και άντε στο διάολο και συ κι αυτή μαζί! Και 'δω να μην ξαναπατήσει!» Κι από 'κείνη την ημέρα εγώ μ' αυτήν σταματήσαμε να λέμε και καλημέρα. Δεν ξαναμιλήσαμε! Αλλά, όταν βγάλαμε το Γυμνάσιο και μετά από δύο χρόνια... Δύο χρόνια, τρία, δεν θυμάμαι, αρρώστησα εγώ με πνευμονία. Κι αυτή ήθελε να βρει ευκαιρία να έρθει να με δει. Και ρωτάει τη μάνα μου «Να έρθω να τη δω, θα με δεχτεί;» Και μου λέει «'Ασ' τηνε...» λέει «... να έρθει, θέλει να έρθει!» Και έτσι μιλήσαμε ξανά.